

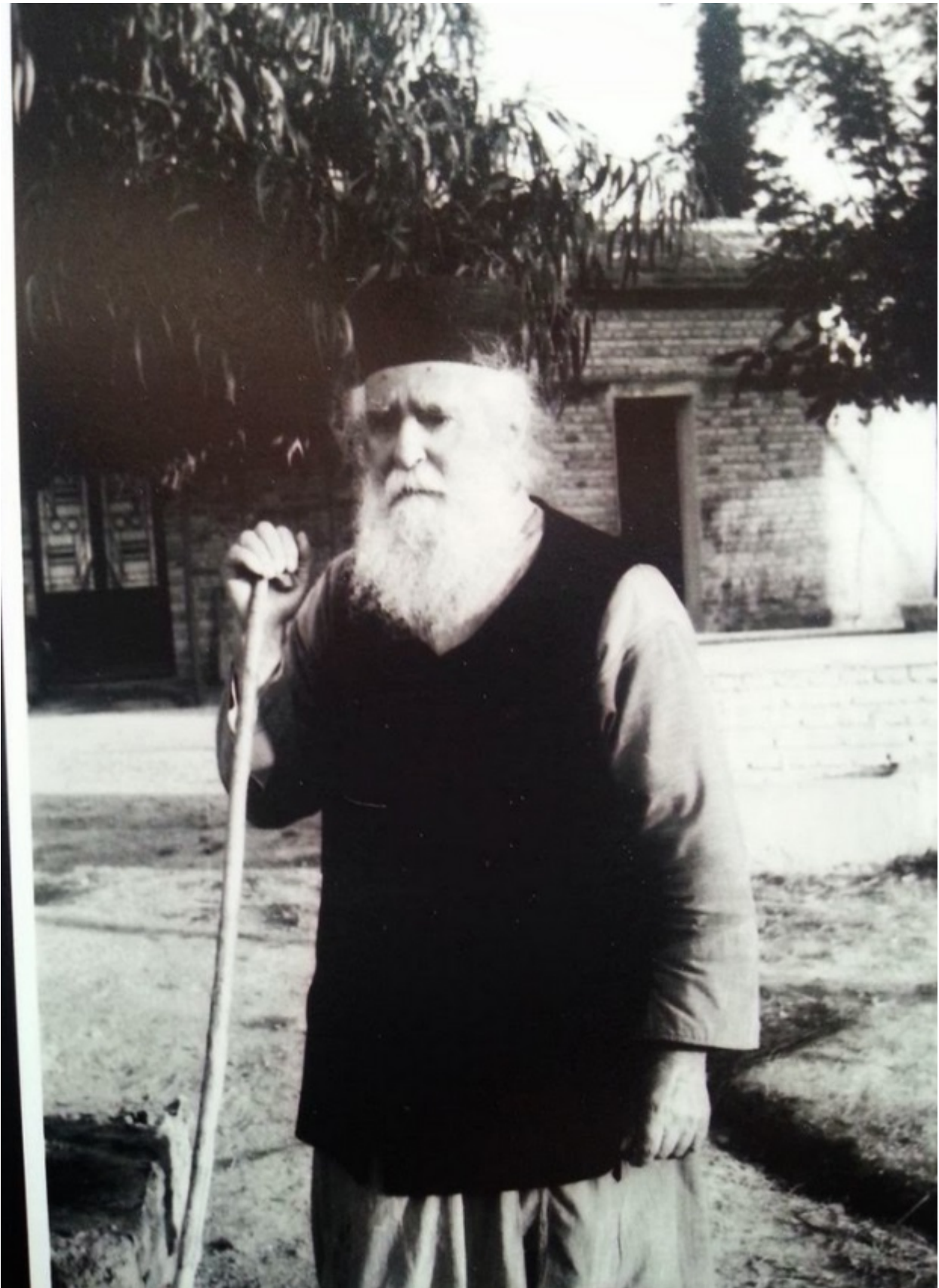
Ο αρχιμ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος, μαθητής του αγ. Νεκταρίου

/ [Πεμπτουσία](http://www.pemptousia.gr)· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες



[Προηγούμενο άρθρο:<http://www.pemptousia.gr/?p=90440>]

Ο πρόωρος θάνατος του αρχιεπισκόπου Πατρών Ιεροθέου (1903) στέρησε από τον δόκιμο μοναχό Γερβάσιο ένα στήριγμα πνευματικό, ενώ η μακρά χηρεία του θρόνου (1903-1906) επέβαλε η σκοπούμενη χειροτονία του να γίνει από αρχιερέα άλλης επαρχίας. Τότε, με συνοδική απόφαση ορίστηκε να τον χειροτονήσει ο επίσκοπος Άρτης Γεννάδιος Παναγιωτόπουλος, ο οποίος ήταν και μέλος της Ιεράς Συνόδου. Αυτός, χωρίς να τηρήσει επακριβώς την εκκλησιαστική τάξη, τον πήρε μαζί του στην Άρτα, έδωσε εντολή και τον έκειραν μοναχό -όπως επιβαλλόταν πριν την χειροτονία του- στη Μονή της Θεοτόκου Άρτας (27-8-1903) και σε λίγες ημέρες (2-9-1903) τον χειροτόνησε διάκονο. Ο τρόπος αυτός των ενεργειών του επισκόπου Γενναδίου παραλίγο να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στον χειροτονηθέντα, τα οποία όμως ξεπεράστηκαν με τη διαμεσολάβηση του τότε διακόνου του μητροπολίτη Αθηνών Ιωάννη Παπασαράντου, του κατόπιν μητροπολίτη Αργολίδος, για τον οποίο γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος της «Τόλμης». (Ιούλιος 2007)



Πάντως, ο ιεροδιάκονος πλέον Γερβάσιος γύρισε πάλι στη Μετάνοιά του στην Πάτρα, όπου μάλιστα στο σχολικό έτος 1903-1904 τέλειωσε και το Ελληνικό Σχολείο της Άνω Πόλεως των Πατρών. Το 1905 ήρθε στην Αθήνα και ενεγράφη

στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, την οποία διηύθυνε τότε ο άγιος Νεκτάριος ο Πενταπόλεως, ο οποίος εξετίμησε τον ευσεβή και φιλομαθή διάκονο και πολλά τα αγαθά είπε περί αυτού. Διασώζει ο συμμαθητής του στη Ριζάρειο Τάκης Κωνσταντόπουλος:

«Ο Νεκτάριος μας edίδασκε «Ποιμαντικήν», την οποίαν διήνθιζε με ποιήματά του προς την Θεομήτορα, μελοποιημένα από τον ίδιον και τα οποία υπό την καθοδήγησίν του εψάλλαμε.

Σ' ένα μάθημά του, σχετικόν με τα καθήκοντα του «Ποιμένος», εγείρεται ο νεαρός Γερβάσιος και ζητεί ευλαβώς την άδειαν να ομιλήση.

...«Ποιμήν καλός -λέγει- είναι όχι ο κατ' επάγγελμα τυπικώς ενασκών τα καθήκοντά του, αλλά ο ολοψύχως και ενσυνειδήτως αφιερωμένος εις την Εκκλησίαν, που αδιάκοπα αγωνίζεται να κάμη βίωμα του ποιμνίου του τας υποθήκας του Ευαγγελίου και των Γραφών, υπεισερχόμενος εις τας ουσίας και εκλαϊκεύων αυτάς. Ο στηλιτεύων τας αντιδράσεις και αντιμετωπίζων τον φαρισαϊσμόν με το μαστίγιον, όπως ο Κύριος εις τον Ναόν του Σολομώντος. Να είναι υπόδειγμα λιτότητος και αφιλοχρηματίας. Στοργικός προς φίλους και εχθρούς και εαυτόν, προσφέρων θυσίαν προκειμένου να περισώση απολωλός πρόβατον. Έν μια λέξει, να είναι αδιάβλητος εν παντί και πάντοτε και υπό πάντων».

Με συγκίνησιν ο Νεκτάριος τον καλεί κοντά του, τον ευλογεί και μας λέγει: «Τοιούτος εμπρέπει ημίν ποιμήν».

Και ανυψών τους δακρυβρέκτους οφθαλμούς του προς τον Ουρανόν, προσθέτει προφητικά:

...«Εις το πρόσωπόν του βλέπω τον αυριανόν ταγόν της Εκκλησίας μας. Τον πραγματικόν ποιμένα του Χριστεπώνυμου πληρώματος. Ο Κύριος μετ' αυτού».

Και η προφητεία του Νεκταρίου επαλήθευσε.

Στη Ριζάρειο φοίτησε ως εξωτερικός μαθητής ως το 1907, ενώ Απολυτήριο έλαβε στις 23-6-1909 από το Α' Γυμνάσιο Αθηνών με τον βαθμό «Άριστα». Στη συνέχεια (11-9-1909) ενεγράφη στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία έλαβε πτυχίο διδάκτορας με τον βαθμό «Λίαν καλώς» στις 19-3-1914. Από τον Ιούλιο του 1906 ως το πέρας των σπουδών του υπήρξε υπότροφος του κληροδοτήματος Αθήνας Γ. Μαντζώνη.

Ως διάκονος, τα περισσότερα από αυτά τα χρόνια, υπηρέτησε στην Κοίμηση της

Θεοτόκου στο Μοναστηράκι και στον Ναό των Ταξιαρχών κοντά στο Θησείο (Αρχαία Αγορά), ενώ στις 13 Σεπτεμβρίου 1910 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στο Καθολικό της Μονής Γηροκομείου από τον Πατρών Αντώνιο Παράσχη και -λόγω της φοιτητικής του ιδιότητας- παρέμενε στην Αθήνα και υπηρετούσε ως εφημέριος στην Παναγία την Χρυσοσπηλιώτισσα και ως πρωτέκδικος (ανακριτής) της Ι. Μητροπόλεως Αθηνών. Και από τις δύο θέσεις του αυτές υπηρέτησε με αφοσίωση και με ζήλο την Εκκλησία, τόσο ως λειτουργός - ιεροκήρυκας, όσο και ως ανακριτής, με σκοπό την πνευματική κατάρτιση του λαού του Θεού και τη βελτίωση του ιερού κλήρου. Ενδιάμεσα, στο 1912-1913 υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιερέας. Μετά τη λήψη του πτυχίου του επέστρεψε στην Πάτρα, όπου χειροθετήθηκε σε αρχιμανδρίτη και δραστηριοποιήθηκε εκκλησιαστικά, διετέλεσε μάλιστα και πρωτοσύγκελλος.

Στην ελληνική πρωτεύουσα επανήλθε μετά από εικοσιπενταετία. Στις 17 Απριλίου 1939 ο αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος τον κάλεσε κοντά του και του ανέθεσε καθήκοντα μεγάλου πρωτοσυγκέλλου. Διέμενε στη Μονή Πετράκη και -μετά την χειροτονία του αρχιμ. Ιωάννη Σαράντου σε επίσκοπο- εφημέρευε στην εκκλησία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου της οδού Ρόμβης. Ως πρωτοσύγκελλος και πρώτος συνεργάτης του αρχιεπισκόπου, εργάστηκε ιδιαίτερα για την αποκατάσταση της εκκλησιαστικής τάξης και πειθαρχίας του κλήρου, των μοναχών και των εκκλησιαστικών συμβούλων, που είχαν διασαλευθεί τα τελευταία χρόνια, ενώ ως εφημέριος ασχολήθηκε με τη θεία λατρεία, το κήρυγμα και την εξομολόγηση, από βαθείας πρωΐας μέχρις εσπέρας.

Παράλληλα δεν απέλιπε το έργο της καθοδήγησης των κληρικών στο έργο τους, για την τακτική και εύρυθμη τέλεση των ιερών ακολουθιών, τη λειτουργία των κατηχητικών σχολείων, την οργάνωση εσπερινών κηρυγμάτων, την τέλεση μαθητικών λειτουργιών, την ορθή επιτέλεση των καθηκόντων των ιεροψαλτών, την ανάπτυξη του φιλανθρωπικού έργου κ.λπ. Μετά την επιστροφή στον αρχιεπισκοπικό θρόνο του Δαμασκηνού (Ιούλιος 1941), ο π. Γερβάσιος επέστρεψε στην Πάτρα, όπου επέδειξε, με μέγιστη ταπεινοφροσύνη και ακοίμητη εργατικότητα, τεράστιο πνευματικό έργο, ώστε δίκαια ν' αποκαλείται ο φωτεινός «φάρος των Πατρών». Εκοιμήθη εν Κυρίω στις 30 Ιουνίου 1964 και η μνήμη του μένει αλησμόνητη τόσο στην πόλη του αγίου Ανδρέα, όσο και στη γενέτειρά του τη Γορτυνία.

[Συνεχίζεται]